

Barbara Scholten

Rugnummers
en
teamwork

I ♥ HOCKEY I ♥ HOCKEY I ♥ HOCKEY

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:

www.barbarascholten.nl

www.ploegsma.nl

Volg Barbara op Twitter: @ScholtenBarbara of Instagram: barbara-scholten

☞ Dit boek is ook verkrijgbaar als e-book.

Vijfde druk 2017

ISBN 978 90 216 7771 2 / NUR 283

© Tekst: Barbara Scholten 2014

Omslagontwerp: Annemieke Groenhuijzen

Omslagbeeld: Robert Sanders, www.rspictures.nl / Masterfile

Basisontwerp zetwerk: zetR

Zetwerk: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2014

Alle rechten voorbehouden.

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het fsc-keurmerk. Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

‘Ik moet jullie zo iets laten zien,’ riep Bo toen we naar de hockey-training fietsten. 7

‘Groot nieuws?’ vroeg Lola.

Bo knikte.

Jip zat gebogen over het stuur van haar racefiets. ‘Mag ik het nu al zien?’

Bo schudde haar hoofd en haar blonde staart zwiepte mee. ‘Het is echt te cool!’

Lola dacht na. ‘Er heeft zeker weer iemand vv aan je gevraagd.’

Weer zwiepte Bo’s staart. ‘Wat zou ik moeten laten zien als het om vv gaat?’

‘Een leuk berichtje of zo,’ antwoordde Lola.

‘Een liefdestweet?’ vroeg Jip.

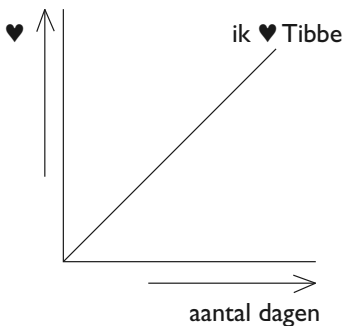
‘Nee hoor, dan zouden jullie dat allang weten.’

Ik vond Lola’s gok eigenlijk best logisch, wekelijks is er wel een jongen die Vaste Verkering aan Bo vraagt. Als Bo’s antwoord ‘nee’ is, proberen ze het een paar weken later gewoon nog een keer.

Zelf heb ik sinds kort ook vv, met Tibbe, maar dat betekent net iets anders: Voorlopige Verkering. Tibbe is Jips beste vriend en hij was weken achtereen mijn Lange Termijn Project. Vlak voor de winterstop heb ik verkering aan hem gevraagd. Hij zei ‘ja’ en daarmee was mijn project afgerond. Eigenlijk weet ik niet zo goed wat nu de volgende stap is. Vaste Verkering waarschijnlijk, maar hoe dat precies zit moet ik nog uitzoeken. Aan mijn verliefdheid zal het in ieder geval niet liggen. Voor mijn gevoel ben ik elke dag iets meer verliefd dan de dag ervoor. Misschien kan ik mijn verliefdheid proberen te tekenen, een plaatje is duidelijker

dan woorden. Dat is voor mij tenminste altijd zo tijdens een teambespreking: ik begrijp een spelsituatie het beste als mijn coach het tekent.

8

Deze vette streep schuin omhoog is best bijzonder als je bedenkt dat ik Tibbe sinds de ‘Wil je verkering met me?’-vraag nog maar twee keer heb gezien. De eerste keer was bij Jip, toen ik aankwam en hij net wegging. Ik piepte ‘hoi’ en hij zei ‘doei’ terug. Ik had natuurlijk moeten vragen hoe het met hem ging, en of hij gewonnen had met voetbal, maar dat bedacht ik pas achteraf. De tweede keer zag ik hem in de verte op de fiets toen hij naar voetbal ging. Hij zwaaide naar me en ik zwaaide terug. Beide keren had ik last van allerlei bijwerkingen zoals rode vlekken in mijn nek en kriebels in mijn keel. Ik kon geen woord meer uitbrengen. Ik moet er nog een beetje aan wennen dat ik verkering heb.

‘Waarom kun je het niet nu al vertellen?’ vroeg Jip aan Bo.

‘Omdat ik daar iets voor moet uittrekken, Jip. En dat kan ik niet tijdens het fietsen. Dat doe ik als we op de hockeyclub zijn.’

Na deze opmerking zette Jip de eindsprint in. Ze trapte net iets sneller dan wij haar pedalen rond en ging er als koploper van ons peloton vandoor. Samen met Lola en Bo probeerde ik nog aansluiting te vinden, maar tevergeefs: Jip fietste als eerste onder de poort van het hockeyterrein door. Als ze mee had gedaan aan de

Tour de France was ze de geletruidrager geworden.

Zelf houd ik niet zo van de kleur geel, ik zou liever de bolletjes-trui willen hebben. Mijn vader zegt dat dragers van de bollentruï echte bikkels zijn. Ik weet niet of ik een bikkel ben, ik vind vooral de rode bollen op de witte ondergrond heel mooi. Maar wat ik pas echt graag zou willen, is het shirt dat tevoorschijn kwam toen Bo haar trainingsjack open ritste.

‘Kijk wat ik dit weekend heb geregeld!’

Bo trok haar jack uit en zwierde het nonchalant over haar schouder. Als een ervaren fotomodel liep ze het kunstgrasveld op, poseerde ze lachend naar een groepje jongens dat aan het trainen was en kwam ze heupwiegend terug naar het hek waar ik bijna kwijlend overheen hing. Als ik op dat moment had moeten kiezen tussen Bo’s shirt en Tibbe vaker zien, dan weet ik niet wat ik zou hebben gedaan.

Oranje vind ik wél een mooie kleur, vooral als het van het officiële shirt van het Nederlands elftal is. Het shirt dat Bo droeg. Aandachtig keek ik naar de krabbels in het zwart.

‘Hoe kom je daaraan? Dat is echt te cool!’

Jip vindt alles ‘te’ de laatste tijd. Zo vindt ze school te saai en latje-tik aan het einde van de training te cool. Net zoals ik mijn ouders te streng vind en Voorlopige Verkering te spannend. Ik weet niet of ‘te’ een goed teken is bij die vv. Als Lola vaste verkering heeft, vindt ze dat altijd te leuk en de jongen die erbij hoort te *cute*. Gelukkig heeft mijn vv-project geen einddatum meegekregen, en heb ik alle tijd om uit te vinden of ik inderdaad zo verliefd ben als ik denk dat ik ben.

‘Gekregen van een sponsor.’ Bo glimlachte trots. ‘Dat is een vriend van mijn vader.’

Ik wist natuurlijk wel dat Bo afgelopen zondag samen met haar vader en broers naar een oefenwedstrijd van het Nederlands elftal was geweest. Een oefenwedstrijd ter voorbereiding op het wereldkampioenschap dat dit jaar in ons eigen land wordt ge-

houden. En ik wist ook dat er een kans aanwezig was dat ze met een handtekening van een bekende speelster terug zou komen. Maar Bo droeg een gloednieuw Nederlands elftal-shirt vol zwarte stift!

‘Wow, je hebt wel heel veel handtekeningen!’

10 Ik moet bekennen dat ik een beetje jaloers was op Bo, met haar shirt en die handtekeningen op de oranje ondergrond. Een heel klein beetje maar, hoor.

‘He-le-maal te gek!’ riep ook Lola. Zij was zo slim geweest om Bo een T-shirt mee te geven en ze zag haar eigen shirt waarschijnlijk al voor zich. ‘Van wie is welke handtekening?’

‘Ik heb ze bijna allemaal.’

Trots wees Bo met haar vinger de handtekeningen op haar shirt aan en noemde de namen op die erbij hoorden. Sommige speelsters hadden zelfs een smiley, een X of hun rugnummer bij hun handtekening gezet.

‘Waar is mijn shirt?’ vroeg Lola.

Bo kleurde net zo rood als haar trainingsjack dat over het hek hing.

Rood met oranje vind ik persoonlijk niet zo’n mooie combinatie. Ik denk dat Bo’s oranje shirt mij beter zou staan. Ik weet het eigenlijk wel zeker. Te regelmatig droom ik over het EK. Iedere week maak ik minstens één keer mijn debuut in het Nederlands elftal tijdens een EK-wedstrijd. Vaak spelen we tegen Spanje. Net als in mijn eigen team, MDI van HCSV, sta ik rechtsmidden en een flitsende actie van mij over de vleugel zorgt dan voor de openingstreffer. Dolgelukkig vlieg ik daarna mijn teamgenoten in de armen. Helaas is dat te gekke gevoel iedere keer snel weer voorbij als om zeven uur de wekker gaat en ik op moet staan.

Ook Lola’s te gekke gevoel verdween toen Bo stamelde dat Lola’s shirt nog bij haar thuis lag.

‘Maar heb ik wel net zo veel handtekeningen op mijn shirt als jij hebt?’

Bo schudde haar hoofd. 'Daar was geen tijd voor, Lo. De speelsters mochten na de wedstrijd maar heel even blijven en moesten daarna meteen de spelersbus in.'

'Oké. Welke handtekening heb je dan wél voor me geregeld?'

Bo bestudeerde de sprietjes van het kunstgras en zei niets. Dat hoefde ook niet, want we begrepen zo ook wel dat Lola's shirt er nog precies hetzelfde uitzag als eerst: stralend wit.

'En ze hadden dus wel tijd om jouw hele shirt vol te kliederen?' Lola's bruine ogen fonkelden gevaarlijk. 'Dat is nou écht oneerlijk, Bo.'

'Ik kon er niets aan doen, Lola. Ze waren opeens allemaal weg.'

'Hoezo opeens weg?'

'Gewoon, zoals ik het zeg. Ik liep naar het clubhuis om jouw shirt uit mijn tas te pakken en toen ik terugkwam waren alle speelsters weg.'

Lola stond met haar handen in haar zij en keek Bo onderzoekend aan. Ze dacht waarschijnlijk na wat er onderweg allemaal gebeurd kon zijn en kwam tot dezelfde conclusie als Jip en ik: 'Laat me raden: je kwam vast iemand tegen.'

Bo schuifelde met haar voet en knikte toen. 'Ik kwam dat meisje tegen waar we de laatste wedstrijd voor de winterstop tegen speelden en toen heb ik even met haar gekletst.'

'Even?'

Lola rolde met haar ogen en Bo wist dat het kunstgrasveld was veranderd in een veld vol mijnen die bij één verkeerde beweging konden ontploffen. Ze haalde hulpeloos haar schouders op. 'Het was zo gezellig met Elle, ik was jouw shirt gewoon helemaal vergeten, Lola.'

Dat was niet het slimste antwoord en Lola ontplofte. 'Te gezellig, bedoel je! Ik ben je allerbeste vriendin! Hoe kan je mij nou vergeten?' Boos pakte ze haar stick en met grote passen liep ze naar de dug-out om daar onderuitgezakt te wachten totdat de training begon. 'Elle, wie heet er nou Elle,' mompelde ze net hard

genoeg zodat wij het konden horen. 'En ze kon ook niet hockeyen.'

'Lola, ga daar nou niet kwaad zitten,' zei Jip. 'Zo los je dit probleem niet op.'

12 'Ik heb helemaal geen probleem. Bo heeft een probleem en dat mag ze zelf oplossen,' klonk het uit de dug-out.

En zo veranderde Vaste Vriendschap in een Voorlopige Ruzie.

Rugnummers

‘Hè, toe nou, Lola. De volgende keer vraag ik aan mijn vader of jullie ook mee mogen.’

13

Bo deed een dappere poging om het goed te maken. Maar Lola wist natuurlijk net zo goed als wij dat Bo drie broers heeft die dol zijn op hockey en dat die hun plaats in de auto echt niet aan ons zouden afstaan. En hun ticket ook niet. De enige plek die we een volgende keer in zouden kunnen nemen, is die van Bo.

Wat volgens mij eigenlijk prima zou kunnen, want voor haar is hockey net zo leuk als zingen, dansen, shoppen, kletsen en een miljoen andere dingen. Bo wil later helemaal niet in het Nederlands elftal spelen, dan moet ze veel te vaak trainen. Dat ze dan wel mee mag naar alle belangrijke hockeywedstrijden is dus best oneerlijk. Het zou verboden moeten worden dat iemand die alles leuk vindt iedere keer mee mag naar leuke hockeydingen en dat iemand zoals ik, die maar één ding echt leuk vindt (hockey), in het weekend wordt meegesleept naar musea en pianoconcerten.

En dat is allemaal de schuld van Bo's vader! Als meneer Bruyns van Boetselaer, die ik altijd meneer BvB noem, niet in het Nederlands elftal had gespeeld, zou hij niet worden uitgenodigd voor allerlei belangrijke hockeyactiviteiten. Dan zou Bo daar ook niet rondlopen en zou ze nu geen oranje shirt hebben met handtekeningen. Eigenlijk zou het veel eerlijker zijn als ik zo'n shirt zou krijgen in plaats van Bo: ik wil later graag in het Nederlands elftal spelen en mijn vader werkt bij die bank die alles sponsort. Maar gratis kaartjes regelen voor belangrijke wedstrijden is er echt niet bij en een oranje shirt mag ik van mijn zakgeld kopen of voor mijn verjaardag vragen. ‘Falderie, je moet goed begrijpen

dat alle werknemers wel gratis kaarten willen,' heb ik mijn vader al zo vaak horen zeggen. En ook: 'Daar kan mijn werkgever echt niet aan beginnen.'

14 Als mijn vader het niet regelt, moet ik zelf maar iets verzinnen! Om te beginnen gaat mijn vader solliciteren naar een betere functie. Een functie waarbij hij wel recht heeft op tickets voor grote hockeytoernooien. Meneer BvB stuur ik plaatjes van auto's met heel veel zitplaatsen. Met een beetje geluk rijdt hij dan over een paar maanden in een busje. En als laatste ga ik een plan bedenken om in korte tijd veel geld te verdienen zodat ik zelf een ticket voor het EK kan kopen.

Maar eerst moest de ruzie tussen Bo en Lola nog bijgelegd worden en dat was óók voor Jip-de-probleemoplosser-van-alles (en dat is best veel) een enorme klus. Vriendinnen zijn met Lola is hartstikke moeilijk, maar een ruzie oplossen waar Lola bij betrokken is, is nog veel lastiger!

'Sorry, Lo. Het spijt me echt.' Bo was naast Lola in de dug-out gaan zitten en ze sloeg haar arm om Lola's schouders. 'Zo belangrijk is het toch ook weer niet. Het is maar een handtekening.'

Bo's verzoeningspoging kwam veel te vroeg: Lola duwde Bo's arm weg en draaide haar rug naar Bo toe. 'Het zijn meerdere handtekeningen,' bitste ze.

'Heb je ook een handtekening van Maartje?' vroeg Jip.

'Wie is Maartje?' vroeg Lot uit ons team, die inmiddels ook in de dug-out was gaan zitten.

Bij Lot thuis is muziek heel belangrijk. Belangrijker dan hockey, dus dat Lot niet wist wie de allerbeste speelster van de wereld is, daar keek niemand van op.

Bo knikte en wees de handtekening op haar rechtermouw aan. Boven de achternaam van Maartje stond #17.

'Cool. Ik speel met hetzelfde nummer, ook met zeventien. Dat betekent dat ik later net zo goed word als Maartje.' Jip zei het zo overtuigend dat ik haar bijna geloofde en zelfs Lola keek op. Wel-

iswaar met een pruillip, maar dat was voor Jip genoeg. ‘Welk rugnummer heb jij eigenlijk op je hockeyshirt staan, Lo?’

Lola haalde haar schouders op en mompelde iets onverstaanbaars. De eerste stap in het vredesproces was gezet. Nu moest Jip doorzetten en dat deed ze ook. Ze trok Lola’s trainingsjack aan de achterkant omhoog. ‘Jij hebt nummer dertien. Ik weet even niet wie er met dat rugnummer speelt, maar dat is vast ook een heel goede speelster.’

‘Dertien is een ongeluksgetal, Jip.’ Lola zuchtte diep.

‘Ik heb nummer zevenendertig, Lola. Dat is helemaal niemand,’ reageerde Bo verontwaardigd.

‘Nou én! Jij hebt een oranje shirt met handtekeningen. Dan is een rugnummer niet meer belangrijk,’ sneerde Lola.

‘Dan maak ik toch met een stift van die drie een acht,’ zei Jip snel.

‘Of van die één een zeven, dat kan natuurlijk ook,’ zei ik, waarop drie paar rollende ogen mijn richting uit keken. Hét teken dat ik iets stoms had gezegd.

Bo ritste het voorvak van haar hockeytas open. ‘Ik heb nog wel een watervaste zwarte stift.’ Snel gaf ze de stift aan Jip. ‘Nummer achttien is Naomi, Lo. Iedereen wil wel een Naomi zijn.’

‘En dan zet ik als toekomstige Maartje een handtekening op je andere shirt en dan is dit probleem opgelost.’

Met de stift in de aanslag stond Jip klaar, maar een ruzie oplossen met Lola is geen één-tweetje. Lola is koppig en vergeet niet heel snel, dus zelfs een voorlopig staakt-het-vuren werd niet bereikt voordat de training begon. Lola negeerde Bo volledig, deed overdreven aardig tegen de rest van het team en tijdens een oefening sloeg ze liever een beurt over dan dat ze met Bo samen speelde. Dat vond ik vervelend voor Bo, maar als ik hockey heb ik het te druk om hier lang bij stil te staan.

De ellende voor mij begon pas echt toen we drie tegen drie gingen spelen, onze trainer Willem de teamindelingen maakte en ik

samen met Bo en Lola in een team kwam. Als ik zou moeten kiezen tussen 'het gezellig hebben' of 'winnen', dan kies ik altijd dat laatste. En de kans op winnen is bijzonder klein als je met Bo en Lola in een team zit, omdat ze het samen te gezellig hebben. Vaak zijn er namelijk allerlei belangrijke onderwerpen die besproken moeten worden, en die echt niet kunnen wachten tot na de training. Zoals nieuwe kleren, leuke jongens en foto's op Facebook.

Mijn moeder heeft trouwens een kronkel in haar hoofd. Volgens haar is Facebook levensgevaarlijk; hele dorpen worden kort en klein geslagen en je bent je leven niet meer zeker als je op Facebook zit. Daarom mag ik er van haar geen lid van worden, en daar ben ik het niet mee eens. Ik heb mijn moeder verteld dat ik geen vrienden via Facebook zal uitnodigen voor mijn verjaardagsfeest, niet zal vertellen waar ik woon en dat ik, als het echt niet anders kan, ook wel vrienden met haar wil worden. Dat was een domme laatste opmerking waarmee ik het voorlopig verpest heb. Als ik al ooit op Facebook mag dan is mijn moeder mijn eerste vriend, want ze wil natuurlijk wel weten wat ik daar uitvreet. Het resultaat van mijn onderhandeling: in elke foto van mijn hockeyteam waar ik op sta, word ik getagd als Falderie-die-niet-op-Facebook-zit. Samen met Lot-voor-wie-muziek-belangrijker-is-dan-al-het-andere en Sarah-die-de-beste-speelster-van-de-wereld-wil-worden maak ik geen deel uit van die wereld. En deze voorlopige situatie verandert pas als mijn moeder hier weer met me over wil praten. En wanneer dat moment is, wordt door haar bepaald en kan nog wel even duren. Ik ben bang dat het hockeyseizoen dan al afgelopen is!

Maar goed. De Voorlopige Ruzie tussen Bo en Lola zorgde ervoor dat er geen kleding, jongens en foto's werden besproken en heel even dacht ik dat winnen tot de mogelijkheden behoorde. Maar daarin vergiste ik me behoorlijk. Het drie tegen drie kon mij niet snel genoeg afgelopen zijn: Bo deed niet mee en Lola speelde de bal liever over de zijlijn dan dat ze naar Bo of mij pass-

te. Alsof ik er iets aan kon doen dat Lola haar shirt zónder handte-
keningen terugkreeg!

Onze trainer had al snel door dat er iets was en hij deed een
verzoeningspoging. Hij stelde vragen als: 'Lola, naar wie speel je
die bal?', 'Bo, waarom doe je niet mee?' en 'Wie helpt Falderie?'

Willem heeft een cursus gevolgd waarbij hij heeft geleerd dat
vragen stellen belangrijk is omdat wij dan zelf blijven nadenken.
Aan het begin van dit seizoen riep Willem bijvoorbeeld nog:
'Lola, daar staat niemand!' Maar dat wist Lola zelf ook wel als ze
de bal in de verte over de achterlijn zag rollen. Dat hoefde hij
haar niet nog een keer te vertellen.

Volgens Willem was de cursus heel leerzaam, maar ik denk dat
ze hem hadden moeten vertellen dat vragen stellen alleen werkt
als er ook iemand is die wil nadenken en antwoorden. En ik heb
al ontzettend veel om over na te denken, dus van mij kon Willem
geen antwoord verwachten. Mijn hersenen maken op dit mo-
ment overuren. Ik verzin tips voor mijn vader en meneer BvB, en
daarnaast moet ik ook nog een plan bedenken om:

- A. snel rijk te worden;
- B. Tibbe vaker te zien;
- C. mijn moeder te overtuigen dat ik op Facebook mag.